

վասն զի բոլորը թողուլը սուգի նշան է : Մօրուքնին շատ քիչ է , ինչպէս առաջ ալ ըսինք , և իրենք չեն կրնար անիլ , այլ սափրիչը : Սափրիչներուն պարտքն է պարտիլ փողոցներուն մէջ , գաւազանի մը ծայրը զարկած իրենց ծրարը , և մէկ աթոռակ մը . թէ որ հանգիպին մէկու մը որ պէտք ունենայ ածիլուելու՝ կը նստեցնեն այն աթոռակին վրայ ճամբուն մէջ , և կը կատարեն իրենց պաշտօնը :

Ընդհանրապէս Չինուհիք սպիտակադոյն են , և Եւրոպացւոց աչքին ալ ախորժելի կ'ըլլային , թէ որ կարմիր ճերմակ և այլ գոյներով երեսնին չայլայէին . մանկամարդք յօնքերնին կը կտրեն . ներքին բաճկոնակ չեն հագնիր , և կը թողուն որ մարմիննին արձակ համարձակ ընդլայնի . այս սովորութիւնս թէ իրենց օգտակար է և թէ իրենց նորածին որդւոցը : Տուներնին մէկ յարկէն աւելի չեն բարձրացներ ընդհանրապէս , բայց բաժան մունքները շատ են . ընդ երկայնութիւն ճակտի պատին վրայ շինուածները լոյս կ'առնեն ներքին գաւթի մը վրայ նաշող պատուհաններէ . տան գլխաւոր մասն է այն սրահը որ միանգամայն ուտելու և ընդունելութեան տեղ կ'ըլլայ՝ տանը ետեւի մասը ունի իր առանձին բաժանմունքները , որոց դռները մետաքսէ և կամ քթանէ վարագոյրներ են : Կահներնին շատ չէ , և ուրիշ Ասիացւոց ոճին վրայ միայն այս տարբերութեամբ որ Չինք աթոռ ալ ունին , անկողնի վրայ սաւան չեն փռեր , և սեղաննին ծածկոցով չեն ծածկեր :

Գետերը և ջուրի անցքերը կրնայ ըսուիլ որ ակօսաբեկ ըրած են Չինաց աշխարհը , այն պատճառաւ Չինք միշտ նաւակով կը ճանապարհորդեն , պէտք եղած տեղեր կառք ալ կը գործածեն , բայց միշտ միաձի . բայց նաւակով և կառքով երթալէն աւելի զուարճալի է Չինաց պատգարակով երթալը : Ծովով ճամբորդութիւնները քիչ մը դանդաղ են՝ բայց հանգիստ : Մանտարիններուն և հարուստներուն նաւակները

մասնաւոր սենեակներ ունին ըստ ամենայնի կազմ և պատրաստած : Մեծամեծ քաղաքաց բազմամարդութիւնը կարգէ դուրս է . բնականապէս այսչափ բազմութեան մէջ կարգ մը պահելու համար բարեկարգ ոստիկանութիւն մը պէտք է . և այս ոստիկանութիւնը միակ մէկ սկզբան մը վրայ հաստատուած է , այսինքն պատասխանատուութիւն : Ամէն քաղաք տասը շրջանակ¹ կը բաժնուի , և իւրաքանչիւրը տասը և հարիւր տուն է . տասը տուն մէկ ֆիա մը կ'ընէ , և տասը ֆիա մէկ Բաւ մը կամ մէկ Խարիշրեակ : Ատենակալը պատասխանատու է բոլոր իր վիճակին , իսկ հարիւր և կամ տասը տանց գլխաւորները՝ իրենց սահմանին , և ամէն ազգատոհմի գլուխը իրենիններուն : Փողոցներուն ծայրը արևուն մտնելէն ետքը պատուարներ կը քաշուին , և պահպան զինուորները չեն թողուր որ մարդ դուրս ելլայ , բաց 'ի կարի ստիպողական պատճառէ մը : Հասարակաց տեղիք և փողոցները զինուորներով լեցուն են , որոնք անդադար խարաղանով մարդակոյտները կը ցրուեն : Եւ 'ի գովեստ ոստիկանութեան արթնութեանը այս միայն ըսենք որ Գանդունի պէս աշխարհածաւալ քաղաքին մէջ , ուր ամէն տեսակ վաճառականաց և ճոխ և թանկագին վաճառուց հարստութիւն կայ , հազիւ երբէք գողութեան անունը կը լսուի :

Գիտութիւն և Հաշտար .

Միայնակ թափառական կը քալէի լերկ դաշտերու մէջ : Չմեռն իր ցրտաշունչ քամիներովը բնութեան վրայէն կանաչ երևոյթը վերուցեր էր . ծառերը տերեւաթափ , ալ անոնց խշրտոցը չէր լսուեր . ամենայն ինչ տխուր մտածմունքներ կը զարթուցանէր սրտիս մէջ : Բնութեան այս յետին թշուառու

¹ Arrondissement.

թեանը զաղտնիքը կը փնտռէի, և մեծ խռովութիւն մը կը զգայի սրտիս մէջ, ընդդէմ՝ ամբարիշտ խորհրդոց բռնութեան որոնք վրաս կը յարձըկէին:

Թարչամեալ բնութեան կը նմանէի, վասն զի մտածմունքներս մարմնոյս կենսական զօրութիւնը կը նուազեցընէին:

Կենաց զաղտնիքը առջևս ելաւ: Կորացեալ ծերունի մը, տրտում տխուր՝ ճամբուն ծայրը փոթորկի բռնութենէն տապալած ծառի մը կոճղին վրայ նստեր էր: Քամին՝ ճակտին վրայի ձիւնափայլ և գանգրացեալ մազերը կը տատանէր օդուն մէջ. երկու ցուրտ արցունքի կաթիլներ կ'որնճմտած երեսին խորշերուն մէջէն կը վազէին. և ձմերուան ամպապատ արեգակը՝ իւր խոտորնակ ճառագայթները ծերունւոյն գագաթան վրայ զարկեր էր:

Չորչուկ և նիհար ձեռքերուն մէկը արտևանանցը մօտեցուց, և երբ արցունքները չորնալու վրայ էին այտիցը վրայ, երկընցուց դէպ 'ի անոնց զիմացը իր մատուրներն, և ըսաւ. « Սիրտս սա դաշտերուն նման անապատացեալ է, մթնոլորտին պէս մութ է, ծառերուն պէս մերկ, և սառի պէս ալ ցուրտ է, երբ սառը հանգարտ առուակները չարաչար կը պրկէ: Վասն զի քըննեցի սիրտս, և անաչառ համար պահանջեցի հոգիէս՝ գործած ամենածածուկ շարժմունքներուն համար:

» Չորս կողմս կեցածներուն պատճառը փնտռեցի, այն անհասկանալի սկիզբը, ուսկից ամենայն ինչ առաջ եկեր է: Ըրած այս խուզարկութիւնս հայհոյանք մըն էր, ուստի անոր հետևանք պատիժն ալ կրելը անտանելի եղաւ:

» Հոգւոյս տուած ամէն պատասխաններուն, վայելած ուրախութեանցս մէկ մասը կը ցնդէր մտքէս. փնտռած պատճառներու. ամէն մէկ լուծմամբը, մխիթարիչ կրօնքը, և նեցուկ՝ Յոյսը, սրտիս մէջ կը պաղէր:

» Աչքիս ամենայն ինչ պատրանք և խաբէութիւն երևցաւ, մինչև Աստուծոյ ծառայութիւնն անգամ:

» Երիտասարդութեան հաճոյական ցնորքները՝ ժամանակէն առաջ հեռացան ինծմէ. կախ յօնքերս աչացս տեսութիւնը մթազնեցին. ճակտիս վրայ երկու մեծամեծ խորշեր բացուեցան, և ցուրտ և տաքնապեցուցիչ մտածմունքները իմ բաժինս եղան:

» Կենաց ձմերուանը հասայ առանց ամառուան զովագին շուքը վայելելու, և ոչ իսկ աշնանային քաղցրահամ պրտուղները »:

Գթութեամբ լեցուեցաւ սիրտս, և քաղցր և կարեկից ձայնով մը դարձայ ըսի ծերունւոյն.

» Հայրիկ, եթէ ծերութեան ամպերը կը ծանրանան վրադ, եթէ ճակատդ յերկիր կը խոնարհի, չես կրնար կակղացունել և մխիթարել քու քարացեալ սիրտդ՝ անցուցած լաւագոյն ժամանակացդ յիշատակներովը: Ապագայ կենաց յոյսը և երջանկութիւնը կարող չեն ուրեմն ամրացընելու և կենդանացընելու քու հոգիդ, որ այդպէս հեծութեամբ դքեզ օր աւուր դերեզմանի կը մօտեցնես »:

« Որդեակ իմ, ըսաւ ծերունին, դառն ժպիտ մը երեսին վրայ երևցընելով, դեռ դու չես ճանչնար թէ ինչ ըսել է մարդկային կեանքը: Ատենօք ես ալ քեզի պէս կտրիճ երիտասարդ մ'էի. իմ այտերուս վրայ ալ կը ծաղկէին այդ վարդերը, և բնութեան ամէն դեղեցկութիւնները իմ երեսիս կը ծիծաղէին. իմ աչքերս իրենց զիւթական և հրապուրիչ ու փոփոխական տեսքերը իրենց կը ձգէին. այն ատեն Արարչին գործոցը վրայ կը սքանչանայի, վասն զի կը հաւատայի անոր: Այն ատեն գիտէի աղօթք ընել և իրեն շնորհակալ ըլլալ. սակայն մանկութեան օրերը անցան զնացին, ինչպէս արծարծեալ կրակ մը, որ ամառուան տաք զիշերուան մը մէջ կը բորբոքի կ'ընդարձակի, վեր կը բարձրանայ, վերջը կը շիջանի, և մէյմ'ալ չերևնար: Այն ատեն կը կարծէի որ այս կեանքը ուրախութիւն կը պատճառէ այն մարդուն՝ որ ցաւերը և տրտմութիւնները արհամարհած մէկդի կը

Թողու : Ուստի ուրախութեւ լեցուած , անկեղծ սրտով և ամենայն բանի դիւրահաւան , մտայ մարդկութեան այս ընդարձակածաւալ ընկերութեան մէջ :

Ձեռքս սիրով ամէն ձեռք կը սխմէր , կը կարծէի որ սէրը ամենայն մարդկանց սրտին խորը դրոշմուած է : Այսպէս կը հաւատայի , վասն զի առանձին անոր գանձը ունէի յիս :

Օր մը թշուառութիւնը իր սոսկալի բազուկները բերաւ տարածեց վրաս . ես մէկէն վստահութեամբ լեցուն՝ բարեկամներս օգնութեան կանչեցի : Այն ատեն իմացայ թէ սրչափ նուազ է եղբր մարդկանց սրտի մէջ սէրը . վասն զի ամէնքը , ամէնքը թողուցին զիս , և յուսահատութեանս վրայ սկսան ծիծաղիլ :

Տեսայ որ ամենքը ունեցածներէս մէյմէկ մաս յափշտակած ելեր կ'երթային : Միայն մէկը մնաց քովս : Զիս խռովող դժբաղդութեանցս և տառապանացս մէջ , այտերուս վրայի դառնահոս արցունքները անիկայ սրբեց , և ինքն ալ ինծի հետ դառնութեան բաժակը կը խմէր : Ո՛հ , ճշմարտիւ զինքը սրտիս վրայ և սրտիս մէջը կը կրէի . ինչպէս երախտագէտ կը ճանչնայի իմ սիրտս իրեն մարդասէր սրտին փոխարէն :

Բայց մահը , նախանձող մահը , նետ մը արձկեց դէպ 'ի անոր սիրտն ալ , և բացգերեզմանը՝ անոր անշնչացեալ դիակը յափշտակեց . և ցուրտ հողը ծածկեց այն անձն ալ որուն վրայ միայն աշխարհիս երեսը սէր ձգէր էի այս բաժանմունքը մշտնջենաւոր էր : Այն ժամանակ երջանկութիւնը՝ սիրոյ մէջ սկսայ փնտռել : Աղքատութեամբ , ձեռքիս աշխատանքովը խաղաղութեւ կ'անցընէի օրերս , և շատ անգամ՝ դառն քրտինքներ բոցաթապ ճակտիս վրայէն կը վազէին : Խանդակաթ ամուսին մը և ցանկալի որդիքներ ունեցայ , և երջանկութիւնը ու ցնծութիւնը նորէն սկսաւ ծնանիլ սրտիս մէջ : Իսկ Աստուծոյ գալով , ամենեւին չէի մտածեր :

Եւ ահա աստուածային բարկութեւ գաւազանը եկաւ իջաւ աշխարհքս . մահուան սուր մանգաղը քալեց երկրիս վրայ , և բոլոր սիրելագոյն անձինքներս՝ որոնց վրայ իմ կենացս երջանկութիւնը կը կայանար , զամէնքն ալ հնձեց պառկեցուց :

Կինս , ուստերքս և դստերքս , մէկիկ մէկիկ գրկիս մեջ իրենց հոգին տուին : Ամէնքն ալ ծնկերուս վրայ հոգւոյ և մարմնոյ անբացատրելի նեղութիւններով մեռան . երբ որ անդրանիկ որդւոյս աչուրները մթադնեցան , որուն հոգին երկու անգամ շրթունքները հասեր էր , պաղատեցայ Աստուծոյ՝ չնորհելու անոր կեանքը . բայց Աստուած չսեց պաղատանացս . վասն զի վարհուրելի ցընցմունք մը որդւոյս անգամները կարկամեցուց , և անոր չորցած մարմնէն վանիկայ կենդանացնող հոգին բաժնեց տարաւ : Յուսահատ ինկայ մնացի սիրելեացս սառնացեալ դիականցը մէջ : Ճնորած միակերպ զանոնք կը կանչէի : Բայց աւանդ , մեռեալները չեն լսեր ամենեւին :

Այն ատեն դառնացեալ սրտով դիականց չորս կողմը պատած ժանտալից օղը կը կոծէի : Ի՞նչպէս քաղցր կ'երևնար ինծի յաւիտենական քուն մը . բայց չկրցայ մեռնիլ . դեռ դառնութեան բաժակին ինչուան միուրը բոլորովին չէր քամուած և բոլոր սէրս այն դիականց հետ մտաւ գերեզմանին մէջ : Անանցանելի պատնէշ մը եկաւ բաժնեց որդիքը իրենց հօրմէն , և ես միայն մնացի աշխարհիս վրայ : Այն ատեն դարձուցի աչքս անցելոյն վրայ , և սկսայ հաշուել քաջած նեղութիւններս և վայելած հաճոյքներս : Եւ բուն ճշմարտ խնդութեանցս վայրկեանները համեմատելով կրած տխուր ժամերուս՝ մէկ առ հազար հազիւ կրնային բաղդատուիլ :

Դարձայ առ Աստուած լի սրտմտութեւ և հայհոյանօք , և ըսի . « Ուրեմն միայն տանջանաց և արտասուանց համար ստեղծեր ես զմարդս : Ինչո՞ւ չթողուցիր որ անշունչ հողը քնանայ իր խաղա-

ղութեանը մէջ, և բնութեան անդորր հանգիստը վրդովեցիր » :

Աստուած նորէն պատժեց զիս իմ ըրած հայհոյանացս համար . վասն զի սիրտս մէկէն պաղեցաւ, բոլորովին հեռացաւ ինծմէ հաւատքը . ալ անկէ վեր չը ոչ կրցայ լալ և ոչ ցաւ մը զգալ : Այն ժամանակ մէկ աւաղելի անզգայութիւն մը եկաւ իր դժնդակ հարուածովը փակեց յաւիտեան իմ շրթունքներս, և կենացս բոլոր օրերը մշտնջենաւորապէս մթազնեցան և ամպոտեցան » :

Ասանկով ոտք ելաւ ծերունին, և սկսաւ ծանր ծանր հեռանալ ինծմէ : Իր ծանր ճակատը գետին կը խոնարհէր . տաժանամբ և կորացեալ իր տըխուր յիշատակներուն բեռան տակ ընկճուած՝ կը յառաջէր դիմացէս :

Ծերունւոյն այն զարհուրեցուցիչ կանխաձայնութիւնները, իմ սիրտս մթին խորհուրդներու մէջ ձգեցին : Ապառնւոյն սգալի թշուառութեան և անմխիթարութեան տեսարանները դիմացըս պարզուեցան՝ որոնք դէպ 'ի ինծի կը վազէին : Սակայն դեռ յոյս ունէի Աստուծոյ վրայ : Պաղատալից աչքերս երկինք վերուցի, և քաջալերութեան և ողորմութեան ճառագայթը վանեց ցըրուեց սրտէս՝ վրաս յարձրկող թաղժազին մտածմունքները : Քայլերս դէպ 'ի Աստուծոյ տաճարը ուղղեցի, վասն զի հոգիս մխիթարութեան կարօտութիւն կը զգար : Բայց դիպուածով խոտորեցան քայլերս գերեզմանոցին օձապտոյտ ճամբաներուն էջ, և հոն խորափոր գերեզմանի մը դիմացը նստայ, նեղ և կէս փտտած նստարանի մը վըրայ : Այդ գերեզմանին մէջ ծամածուռ գանկեր կային, և այն մեռեալ գանկերուն խոռոչացեալ խորշերը, հետաքրքրի աչքերս իրենց զրաւեցին : Մէկէն 'ի մէկ սարսափ մը եկաւ վրաս, և ցուրտ դող մը բոլոր մարմնոյս վրայ քալեց, վասն զի ձեռքիս նիհար և ոսկրոտ ուրիշ ձեռք մը դպաւ : Եւ ահա ծերունին ոտքի վրայ քովս կեցեր էր :

« Որդեակ իմ, ըսաւ, մատովը մերկ և սպիտակ գանկ մը ցուցնելով, կը

տեսնես սա գլուխը ատիկայ իմ հօրս գլուխն էր : Սոյն վայրկենիս արտասուաց հեղեղ մը և դառն հեծկըլտանք մը խօսքերը ընդհատեցին : Իսկ գանկը ծերունւոյն տրտմութեանը վրայ կարծես թէ հեգնութեամբ կը ծիծաղէր : Վերջը մատը աւելի պզտի գանկի մը դարձնելով ըսաւ . Սա ալ կը տեսնես . այդ ալ անդրանիկ որդւոյս գլուխն է . քեզի նման երիտասարդ մ'էր . բայց մահը զինքն ալ յափշտակեց տարաւ . միւսն ալ կնոջս գանկն է, որ այնպէս գեղեցիկ էր և քաղցր . . . սա ալ սիրական բարեկամիս գանկն է : Ահա բոլոր այս մերկ գանկերն են ուրոնց վրայ իմ յոյսս, իմ խաղաղութիւնս, իմ երջանկութիւնս կը կայանայ : Տես թէ ցաւոց պատճառած տագնապը՝ ինչպէս կեանքէն վերջն ալ կը տուէ : Այս ոսկերոտեացս մէջ քեզի համար ալ, որդեակ իմ, տեղ մը կայ . պիտի գայ ժամանակ մ'ալ յորում քու աչքերդ ալ ասոնց նման ահարկու պիտի ըլլան, և երկնից անձրևները քու գանկդ ալ պիտի սպիտակեցնեն և կարմրացնեն » :

Երբ ես սրտնեղութեամբ լեցուած կ'ուզէի մէկզի ձգել ծերունւոյն ըսածները իբրև անտանելի և դժնդակ մտածութիւններ, ինքը պատասխանի կը սպասէր :

Սոյն միջոցիս տժգոյն դիմօք կ'ին մը կամացուկ մը դիմացնիս ելաւ : Իր արտասուացը տակ անոյշ խնտում մը ունէր, այնպէս խաբող՝ ինչպէս թէ ինքն Յոյսը ըլլար : Փափուկ մատուըներէն ծաղկանց պսակներ կախուած էին . իսկ ինքը սգազգեաց քօղով մը ծածկուած էր : Ծնկան վրայ եկաւ նորափոր գերեզմանի մը քովը, և ձեռքի ծաղկըները դետնին վրայ տարածեց :

Ծերունին նորէն ցուցուց ինծի գանկերը, և ըսաւ . « Որդեակ իմ, ճանչցա՞ր հիմա մարդկային կեանքը : Հասկըցա՞ր որ ամէն բանի գաղտնիքը ոչինչն է » : « Մի հաւատար, որդեակ իմ, գոչեց անդէն կ'ինը արտասուալից աչքերով, ատոր մի հաւատար » :

Այս ըսելով, աչքերը երկինք վերցուց, և իբրև Աստուծոյ լուսաւորեալ մարդարէ մը գոչեց. « Այս է ահա ամէն գաղտնեաց վերջին լուծումը, կենաց և մահու, երջանկութեան և թրշուառութեան . . . ինծի ալ, Աստուծոյ բարկութե՛ք գաւազանը ինծի ալ հասաւ. ես ալ լծակցէս և մէկորդիէս զրկուեցայ: Այս ցուրտ հողը նոյնպէս իմ սիրելեացս դիակուէրն ալ ծածկեց: Բայց սակայն գտայ ես իմ մխիթարութիւնս այն յաւիտենական գաղտնի բառին մէջ, է Աստուած »: — Այն վայրկեանէն զիս տաղնապող յուսահատութեան ցնորքները անհետացան վրայէս: Երախտագէտ սրտով համբուրեցի կնոջ ձեռքը՝ որ մըխիթարութեանս և լուսաւորութեանս պատճառ եղաւ, և սիրտս յուսահատ ծերունւոյն դէմ զայրոյթ մը զգաց: Դարձայ արհամարհանօք ծերունւոյն անունը հարցուցի. պատասխան տուաւ ծերը. Ես Գիտոռքիւն և կոչուիմ: Դարձայ կնոջ անունն ալ հարցուցի, և իմացայ թէ Հաւառք էր անոր անունը: Յետոյ իւր վերարկուաւ ծածկեց զիս Հաւառքը, և անկէ վերջը յուսահատութե՛ք խորհուրդները չմտեցան ինծի այդ սուրբ վահանին հովանոյն տակ: Ուստի անկէ ետեւ հանգստութիւնը, երջանկութիւնը և խաղաղութիւնը իմ բաժինս եղան:

ՄԱՆՐ ԳԻՏԵԼԻՔ

Դռնուղի հրեայ կանանց գիրոռքիւնը: — Տաճկաբնակ երկիրներու մէջ գիրութիւնը գեղեցկութեան անհրաժեշտ մասը կը սեպուի, և այն աղջիկները որ զանց կ'ընեն այս առաւել ուղ պայմանս՝ շատ դժուարաւ կրնան է-

րիկ մը գտնաւ: Դռնուղի հրեայք ալ մըս լիմանաց սովորութիւններուն մեծ մասըն ընդունած են, և թերեւս գիրութե՛ք կողմանէ իրենցմէ աւելի նախանձաւոր ըլլան: Երբոր աղջիկ մը հարսնացու կ'ըլլայ, սովորութիւն է որ հարսնիքէն քառասուն օր առաջ կը գիրացնեն զինքը. թող չեն տար որ դուրս ելլէ, այլ կը փակեն մութ և զով սենեկի մը մէջ, շատ կը խմցրեն և երկայնատեն կը քնացնեն. կէս գիշերուն մայրը կ'արթնցնէ զինքը և գոռագոռոռ ու մանղէն գնտակներ կը կերցնէ, որոնք շինուած են իւղային բուսոց հատիկներէ, նման Եւրոպա սագերուն կերածին: Թէ որ քառասուն օրէն ետքը նշանուածը նիհար գտնէ զինքը, ծնողքը տասնուհինգ օր ալ կը շարունակեն նոյն ոճը, խեղճ աղջիկը մեռցնելու վտանգաւ: Այս կերպով եղած գիրութիւնը չկորսուիր, կ'ըսեն Արաբացիք:

Կանայք սրունքնին և թեւերնին ոսկիէ կամ արծաթէ մեծամեծ օղակներ կը կրեն. եթէ նշանուած օրիորդը այրի կամ ամուսնէն բաժնուած մարդու մը պիտի տրուի, իրեն կ'անցընեն առաջին կնկան օղակները և այնպէս կը բտեն որ ապարանջաններուն մեծութիւնը լեցընելու չափ հաստընան թեւերն ու սրունքները: Դիւրին բան չէ այս գործողութիւնս, որովհետեւ շատ անգամ վրտիտ կին մը բոլորովին տարբեր կազմուած ունեցող կնկան կը յաջորդէ. կ'ըսուի ալ որ կնիկներէն ոմանք այս փափաքելի գիրութեան հասնելու համար շան լակոտներ կ'ուտեն, որ ամենազօրաւոր միջոց կը սեպուի. ուրիշները միայն սօսամն կ'ուտեն, քսանը չորս ժամուան վրայ քսանուիրեք ժամ կը քնանան, և ջանալով ջանալով՝ ամենէն աւելի ըմբոստ բնութեան ալ կը յաղթեն: